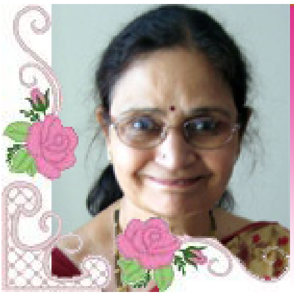

శివాని

మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

2

అహల్య వాళ్ళ ఇల్లు మా ఇల్లు దాటాక రెండు వీధులవతల ఉంది. మా పేటకి వాళ్ళ వీధే ఆఖరు. తరువాత రైలు కట్ట వచ్చేస్తుంది. ఆ చివరికి వెళ్ళే సరికి వీధులు, ఇళ్ళు... ఇంకా ఇరుకైపోతాయి. అహల్య వాళ్ళు రెండు గదుల ఇంట్లో అద్దెకుంటారు. ఇంటి ముందు తాటాకుల పంచ దించారు. ఆ పంచ మీదకి ఆనపాదు, దొండపాదులాంటివి ఎక్కించారు. ఉన్న కాస్త స్థలం ఇంటి ముందే ఉంది. అందులోనే ఒక పక్క కొత్తిమీర మడి, తులసి మొక్క ఉన్నాయి. సన్నగా ఒక మనిషి నడవడానికి మాత్రమే త్రోవ ఉంది. అహల్య వాళ్ళ నాన్న 'శివయ్య'కి పెద్ద బజార్లో బట్టల కొట్లో పని. ఎంత ఇస్తారో కానీ... అందులోనే గుట్టుగా బ్రతుకుతున్నారు. అహల్య ఒక్కతే వాళ్ళకి. కొంతలో కొంత నయం.

పొదరిల్లు లాంటి ఆ ఇంట్లోంచి అహల్య వస్తుంటే వనకన్య నడిచి వస్తున్నట్లుంటుంది. ఉన్న రెండు మూడు జతల బట్టలు ఎంతో శుభ్రంగా ఉంటాయి. రెండు చేతులకీ నాలుగేసి ఎర్రగాజులు, మెళ్ళో నల్ల తాడుకి వెంకటేశ్వర స్వామి లాకెట్. అంత సామాన్యమైన అలంకరణలోనూ అనంతమైన సౌందర్యం. మూర్తీభవించిన సరస్వతీ రూపం 'అహల్య' బి.యస్సీ డిగ్రీలో చేరినప్పటినుంచీ, ప్రతీ సబ్జెక్టులోనూ తనదే ఫస్ట్. ఒక్క పాఠ్య పుస్తకం కూడా కొనలేదు. శివానీ దగ్గర పుస్తకాలు తీసుకుని నోట్సు తయారు చేసుకుంటుంది. శివానీ రెండేసి కొంటుందనుకుంటాను. ఎప్పుడూ పుస్తకం తిరిగి ఇమ్మని అడగదు.

అహల్య వాళ్ళ అమ్మ 'వాణి', అహల్య కన్నా పదిహేడేళ్ళే పెద్ద చక్కని కంఠస్వరం. సంగీత కళాశాలలో చేరి నాలుగేళ్ళ సర్టిఫికెట్ పాసైంది. డిప్లొమోకి తయారవుతోంది. చుట్టుపక్కల పిల్లలకి సంగీతం నేర్పిస్తూ కొద్దిగా పాలఖర్చు వెళ్ళేలాగ సంపాదిస్తుంది. అక్కడందరి ఆదాయం అంతంత మాత్రమే. ఇంక సంగీతం టీచరుకేమిస్తారు? బి.ఎస్సి చేశాక, యం.ఎస్సి చేసి రీసెర్చి చెయ్యాలనుంది అహల్యకి. అహల్య నాన్నమ్మ, వాళ్ళింట్లోనే ఉంటారు. పగలంతా తాటాకు పంచలోనే ఆవిడ మకాం. ఒక్క వానాకాలం తప్పితే, మా ఊర్లో పంచలు వరండాలే నయం. ఇంట్లో ఉక్కిపోతూ ఉంటుంది. నాన్నమ్మగారు వత్తులు చేసి మా పేటలో కావాల్సిన వాళ్ళిళ్ళకి వెళ్ళి ఇస్తూంటుంది.

మా వీధిలో చాలా మంది ఇళ్ళలో, ఇంటి ముందు పత్తి చెట్లున్నాయి. అహల్యా వాళ్ళ నాన్నమ్మ... దుర్గమ్మగారు, వాళ్ళ ఇళ్ళకి వెళ్ళి.... మధ్యాహ్నం ఆ పన్లో, ఈ పన్లో సాయం చేస్తుంటుంది. కింద పడ్డ పత్తికాయలన్నీ ఏరి, ఇంటికి తెచ్చుకుని వత్తులు చేస్తుంది.

"నాన్నమ్మా! మాక్కూడా నేర్పించవా?" మేం ముగ్గురం ఎప్పుడైనా ఆవిడ దగ్గర చేరేవాళ్ళం.

"మీరు బాగా చదువుకుని, పెద్ద ఉద్యోగాలు చెయ్యాలి. ఇదెందుకమ్మాయిలూ!" అంటూ ఆవిడ నేర్పించేది.

శివానీ అలాంటివి ఇట్టే పట్టేసేది. వారినికోసారి ఆవిడ దగ్గర కూర్చుని చకచకా చేసేది.

"చూస్తుండండి మామ్మగారూ! నేను వత్తుల ఇండస్ట్రీ పెడతాను. మీరే దానికి మేనేజరు." శివానీకి దుర్గమ్మగారంటే చాలా ఇష్టం. అసలు తను పెద్దవాళ్ళని ఎవర్ని చూసినా దగ్గరకి చేరి, కబుర్లు చెప్పి వాళ్ళ అనుభవాలన్నీ తెలుసుకుంటుంటుంది. మా ఇంట్లో, అహల్య ఇంట్లో కూడా శివానీ ఎప్పుడు వస్తుందా అని ఎదురు చూస్తుంటారు.

"ఏం వస్తుందే పిల్లా! వెయ్యి వత్తులకి యాభై రూపాయలు కూడా రాదు ఎప్పుడూ చేస్తూనే ఉంటానా? నెలకి వంద వస్తే గొప్ప. కొంత మందికి ఉత్తినే ఇస్తుంటాను. మరి వాళ్ళింట్లో పత్తి తెస్తాగా?"

"చూశావా మీరా! మామ్మగారి బిజినెస్ టెక్నిక్. రామెటీరియల్ ఫ్రీ. దానికి కొంత ప్రాడెక్ట్ సప్లై. ఇలాంటిది చూసుకుంటే పెట్టుబడి అఖ్ఖర్లేదు." శివానీకి సహజంగా వ్యాపార దృక్పథం ఉన్నట్లనిపిస్తుంది.

"అంత పెద్ద ఆలోచనలేం లేవురా! ఏదో సంసారం నడవడానికి ఉడత సాయం. పైగా కాలక్షేపం."

"అందరూ మీలాగే ఉంటే వృద్ధాశ్రమాల అవసరం ఉండదు మామ్మగారూ! ఎవరింట్లో వాళ్ళకే హాయిగా ఉంటుంది." శివానీ ఆవిడకేసి ఆరాధనగా చూస్తూ అంది.

"నాలాగే కాదు. నా కోడల్లాగా కూడా ఉండాలి. పెద్దవాళ్ళుంటే 'అడ్డు' అనుకునే వాళ్ళే అధికం ఇప్పుడు." దుర్గమ్మగారు చేసిన వత్తుల్ని లెక్కపెట్టి వంద, వంద చొప్పున చిన్న కట్టలు కడుతూ అన్నారు.

నిజంగానే... వాణి ఆంటీ, దుర్గమ్మ గారు చాలా స్నేహంగా ఉంటారు. కోడలు త్యాగరాజ కీర్తనలు పాడుతుంటే, భావమంతా మనసులోకి పట్టించుకుంటూ... మధ్యలో తెలీక పోతే అర్థం అడుగుతూ, చిక్కుడు కాయలు బాగు చేస్తూ ఉంటారు.

"దినకర కులభూషణుని దీనుడవై భజన చేసి,

దినము గడుపు మనిన నీవు వినవదేల గుణవిహీన"....

మలయ మారుతం రాగంలో "మనసా ఎటులోర్తునే" వింటుంటే... ఆవిడకి ఒళ్ళంతా పులకరించి, కళ్ళల్లో నీళ్ళొచ్చేసాయి.

"ఇంక వేరే పురాణాలు వినడానికి ఎక్కడికో వెళ్ళడం ఎందుకు? ఇలాంటి మహానుభావుల పాటలు మననం చేసుకుంటూంటే చాలు. ఏదీ.. 'భావములోనా' పాడమ్మా!" చిక్కుడుకాయలు లోపల పెట్టి, ఏరడానికి బియ్యం తెచ్చుకుంటూ అడుగుతారు.

వాణి ఆంటీ ఉత్సాహంతో అన్నమయ్య కీర్తన ఎత్తుకుంటారు. మేం ముగ్గురం, కాలేజీ అవగానే వెళ్ళి కాసేపు ఆ అత్తా కోడళ్ళ సంవాదాలు విని ఆనందిస్తుంటాం.

వాణి ఆంటీకి సంగీత సాధన, దుర్గమ్మగారికి ఆధ్యాత్మిక సాధన అవుతుంటే... ఇంటిపనులు కూడా అయిపోతాయి. తర్వాత అంటే అరగంటలో వంట పూర్తిచేసేసి, పిల్లలకి పాఠాలు చెప్పడానికి కూర్చుంటారు.

ఇలాంటి వాతావరణంలో పెరగడం వల్లే అనుకుంటాను... మా అహల్యకి అంత సాత్విక స్వభావం అలవడింది.

"మా నాన్నమ్మకి పెళ్ళయి, ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టిన వెంటనే మా తాత గారు పోయార్ట. అప్పటికి ఆవిడకి పద్దెనిమిదేళ్ళు." ఓ రోజు మాతో అహల్య విచారంగా అంది. ఎప్పుడూ తను కొంచెం కూడా దిగులు కనిపించనీయదు.

"మైగాడ్! అంటే మన వయసంతన్నమాట." శివానీ, అహల్య ప్రక్కన కూర్చుంటూ అంది.

అహల్య తల ఊపింది. "మరి... మీ నాన్న ఒక్కరే? " నేను సందేహంగా సగంలో ఆపేశాను.

"మా తాతగారు హార్ట్ ఎటాక్‌తో పోయారనుకుంటాను. అప్పుడు పల్లెటూళ్ళలో ఏమీ తెలీదుకదా! మా బాబాయికి పుట్టినప్పట్నుంచీ హార్ట్ ప్రాబ్లంట. కంజెనిటల్ అనుకుంటాను. డాక్టర్లు పదహారేళ్ళు నిండాక ఆపరేషన్ చేస్తామన్నార్ట. ఆ అవసరం రాలేదు. పదిహేనేళ్ళకే ఆయన... హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళేలోపునేపోయార్ట.."

"అంత చిన్న వయసప్పుడే అన్ని కష్టాలు పడి కూడా మామ్మగారు ఎంత గంభీరంగా ఉంటారో. ఆవిడే నిజమైన యోగి." శివానీకి దుర్గమ్మ గారి మీద అభిమానం మరింత పెరిగింది.

"అవును. కొన్నాళ్ళు మరుదుల దగ్గర, కొన్నాళ్ళు చెల్లెలు దగ్గర ఉంటూ పిల్లల్ని చూసుకుందట. అందుకే మా నాన్న ఎక్కువ చదువుకోలేకపోయరు. ఇవాళ మా బాబాయి పోయిన రోజట. నాన్నమ్మ పులిహోర చేసి గుడికి తీసుకెళ్ళింది." అహల్య మూడీగా అంది.

"మామ్మగారు... గుడికా" శివానీ ఆశ్చర్యంగా అంది. ఆవిడ గుడికి వెళ్ళగా మేం ఎప్పుడూ చూడలేదు. "మామ్మగారికి ఇల్లే ఆలయం" అంటుంది శివానీ ఎప్పుడూ.

"గుడి దగ్గర ఉన్న బిచ్చగాళ్ళందరికీ పులిహోర పంచి పెడుతుంది. వాళ్ళు కడుపు నిండి వద్దనేవరకూ" డబ్బా తీసి మాక్కూడా పులిహోర పెడుతూ అంది అహల్య.

"మామ్మగారు రియల్లీ గ్రేట్. ఆవిడ్ని చూసి చాలా నేర్చుకోవాలి మనం."

శివానీకి అహల్య వాళ్ళ పులిహోర చాలా ఇష్టం. "ఇలాంటి వాసన మా ఇంట్లో రాదేం?" అంటుంది.

"ఇంగువ బాగా దట్టిస్తే వస్తుంది."

"మా ఇంట్లో ఇంగువే వాడరు ఎప్పుడూ. అల్లం, వెల్లుల్లి తప్ప." శివానీ వాళ్ళింట్లో చేసేవి నాకూ, అహల్యకీ ఇష్టం. పూరీ, కుర్మా తెస్తే మేమే లాగిస్తుంటాం. ఎవరికయినా కొత్తరుచులంటే మక్కువే.

"ఇంక మామూలుగా ఉండు అహల్యా! నువ్వు విచారంగా ఉంటే మాకేం తోచదు." నేనూ, శివానీ కోరస్.

అహల్య చిరునవ్వు నవ్వింది.

"అమ్మయ్య! మబ్బు తొలిగి చందమామ బైటికి వచ్చింది."

"మీరా! నీ తెలుగు పాండిత్యం మాకు ఎప్పుడూ ప్రదర్శిస్తూంటావే!"

శివానీ వాళ్ళ ఇల్లు మెయిన్ రోడ్డుకి దగ్గరగా ఉంటుంది. కాలేజీ నుంచి వచ్చేటప్పుడు మా పేటలోకి తిరగ్గానే మొదటి వీధిలోనే ఉంటుంది. ముందర అయిదు వీదులూ విశాలంగా.... అక్కడి ఇళ్ళు మరింత విశాలంగా ఉంటాయి. మాది ఆరో వీధి. వీధులూ, ఇళ్ళు కూడా చివరికి వెళ్ళేసరికి ఇరుకయిపోతాయి.

అహల్య మా ఇంటికి వస్తే మేమిద్దరం కలిసి శివానీ ఇంటికి వెళతాము. ఇంటి బైట నుంచుని ఉన్న శివానీ మమ్మల్ని చూడగానే సైకిలెక్కేస్తుంది. ఇన్నేళ్ళ స్నేహంలోనూ శివానీ వాళ్ళింటికి మూడు నాలుగు సార్లుకంటే వెళ్ళలేదు. బైటనించే కంటే ఇంట్లోకి వెళితే ఇంకా పెద్దగా ఉంటుంది.

శివానీ వాళ్ళ నాన్నగారు 'గిరినాయుడు'గారు. వాళ్ళకు చాలా వ్యాపారాలున్నాయంటారు. మా ఊళ్ళో ఆయన పేరు చెపితే అందరూ "అమ్మో" అంటారు... భయంతో, భక్తితో. తన దగ్గర పనిచేసే వాళ్ళని ఎంత ఆదరంతో చూస్తారో.... సరిగ్గా పని చెయ్యక పోయినా, ఏమైనా మోసం చెయ్యాలని చూసినా... అంతే కఠినంగా ఉంటారని పేరు. మేము నైన్త్ క్లాసులో ఉండగా ఆయన్ని ఎక్కువ చూసేవాళ్ళం. వీధి వరండాలో ఉయ్యాల బల్లమీద కూర్చుని ఊగుతూ పేపరు చదువుతుండేవారు. నన్నూ, అహల్యనీ ఎంతో వాత్సల్యంగా పలకరించేవారు. టెన్త్‌లో అప్పుడపుడు చూస్తే... ఆ తర్వాత అసలు కనిపించలేదు. శివానీని అడిగితే... "డాడీ చాలా బిజీ అయిపోయారు, నాకే సరిగ్గా కనిపించడం లేదు" అంటుంది.

రోజూ మేం కలిసినా ... శివానీయే మా ఇళ్ళకొచ్చి గడిపేది. మేం వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళేవాళ్ళం కాదు. తను మాతో ఎంత ఇదిగా ఉంటుందంటే.... మాకెప్పుడు "ఎందుకు మమ్మల్ని వాళ్ళింటికి పిలవదు?" అని అనిపించేది కాదు.

శివానీకి ఒక అక్క 'భవానీ'. తనకి పెళ్ళైంది. ఇద్దరు పిల్లలు. వాళ్ళు హైదరాబాదులో ఉంటారు. బావగారు కూడా బిజినెస్సేనట. శివానీ వాళ్ళ అన్న వీళ్ళిద్దరికంటే పెద్దవాడు. శివానీకీ, అతనికీ పదిహేనేళ్ళు తేడా. పేరు 'విష్ణు'. గుంటూర్లో మెడిసెన్ చదివి, అమెరికాలో సెటిలయాడు.

గిరినాయుడుగారు, కొడుకు డాక్టరై.... తోడుగా ఇంట్లో ఉంటాడని ఆశపడ్డారు. విష్ణు తన క్లాసుమేట్ రాధికని పెళ్ళి చేసుకుని... మెడిసెన్ అవగానే, సంవత్సరం లోపు అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు.

"అంత ఇంట్లో మీరు ముగ్గురే ఉంటారా?" ఒకసారి అహల్య అడిగింది.

"పగలంతా పని వాళ్ళుంటారు. వంటమనిషి, తోటమాలి, డాడీ పి.ఏ, పనిమనిషిలాంటి వాళ్ళు. రాత్రి గూర్ఖా ఉంటాడు. అయినా అలవాటయిపోయింది. అందుకే తీరికున్నపుడల్లా మీ దగ్గరికి వచ్చేస్తుంటానుగా." శివానీ చెపుతుండగానే వాళ్ళ అమ్మగారు, ప్రమీల ఆంటీ గేటు దగ్గరకి వచ్చారు.

"ఏమ్మా! బాగున్నారా! లోపలికి రాకూడదూ!"

"ఇప్పటికి అరగంట నుంచీ గేటు ముందు బాతాఖానీ వేశాం మమ్మీ! ఇంకోసారి వస్తార్లే. మళ్ళీ నేను టిఫిన్ అదీ తిని అహల్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలి. రికార్డ్ వేసుకోవాలి."

"సరే నీ ఇష్టం" శివానీ వాళ్ళమ్మగారు అదోలా చూస్తూ లోపలికి వెళ్ళిపోయారు.

ప్రమీలాంటి ఎక్కువ బైటికి రారు. ఎప్పుడూ ఇస్త్రీ నలగని చీరలో హుందాగా ఉంటారు. మంచి ఒడ్డూ పొడుగు... శివానీకి గ్రేస్ అంతా ఆవిడ దగ్గర్నుంచే వచ్చినట్లుంది. నాకప్పుడప్పుడు అనిపించేది "శివానీకి ప్రత్యేకంగా గదీ .. అవీ ఉంటాయి కదా! అహల్యని రమ్మని వాళ్ళింట్లోనే చదువుకోవచ్చుకదా!" అని. కానీ ఎందుకో శివానీకి అహల్య వాళ్ళ చిన్న ఇంట్లో తాటాకు పంచే ఇష్టం. అంతఃపురం వదిలి తోటమాలి కూతురుతో ఆడుకునే రాజకుమారిలాగా ఉండేది శివానీ తీరు. మేం ముగ్గురం సాయంత్రం సమావేశమైనప్పుడు అదే అన్నానొకసారి.

"పోవే మీరా! అంత సీన్‌లేదు. నాకు మీదగ్గరున్నప్పటి హాయి, సంతోషం ఎక్కడా దొరకవు. సరే కానీ మంచి సినిమా వచ్చింది వెళదామా?"

"ఏంటి? శంకర్ దాదా యం.బి.బి.యస్సా?" ఉడికిస్తూ అన్నాను. శివానీకి చిరంజీవి పిక్చర్స్ చాలా ఇష్టం.

"ఒకసారి మమ్మీ, నేను చూశాం. ఇప్పుడు మీతో చూస్తాను పదండి"

"వద్దులెద్దూ! మీరాని ఏదైనా కథ చెప్పమందాం. ఆ సినిమాలకంటే బాగుంటాయి. బాగా అల్లేస్తుంది." అహల్యకి సినిమాకి వెళ్ళడానికి డబ్బులేం ఉంటాయి? నా పరిస్థితీ అంతే.

"అరె! మర్చిపోయాను. ఇవాళ మా డాడీ బర్త్‌డే అలా హోటల్లో మసాలా దోశ తినేసి చిరంజీవిని చూసేద్దాం." శివానీ మమ్మల్నిద్దర్నీ లేపింది.

"క్రిందటి నెలేకదా మీ డాడీ పుట్టినరోజని అయిస్క్రీమ్ తినిపించి సినిమాకి తీసుకెళ్ళావు." అహల్య అనుమానంగా చూసింది.

"పోవే! అది మా మమ్మీ పుట్టినరోజు."

"ఉండసలు. మీ ఇంట్లో వాళ్ళ బర్త్‌డేలన్నీ రాసుకుంటా."

"వాళ్ళ అమ్మ, నాన్న, అక్క, బావ, ఇద్దరు పిల్లలు, అన్న, వదిన, వాళ్ళ పిల్లలు, శివానీది.. పెద్ద లిస్ట్ ఉంది. మనకి ప్రతీనెలా ఒక ట్రీట్." అహల్యతో అన్నాను.

శివానీ ప్రక్కకి తిరిగిపోయింది.

"ఏయ్! ఏంటది?" నేను, అహల్య శివానీని త్రిప్పి మొహం పైకెత్తాము. కళ్ళనిండా నీళ్ళు. శివానీ మొహం ఎర్రగా అయిపోయింది.

"సారీ. నేను సరదాగా అన్నాను. అంతలా ఫీల్ అవుతావనుకోలేదు" చెయ్యి పట్టుకున్నాను.

"నాకు మీతో గడిపిన కాలం అంతా ఎంతో హాయిగా సరదాగా ఉంటుందే అసలు మనం ముగ్గురం రోజంతా కలిసి ఉండేలా ఎందుకు పుట్టించలేదో అనుకుంటాను ఎప్పుడూ! నాకు ఈ సంతోషాన్ని దూరం చెయకండి ప్లీజ్." శివానీ అంత బేలగా మాట్లాడ్డం మేమెప్పుడూ చూడలేదు.

"అరె! మీరా! సినిమాకి వెళ్ళి, హోటల్‌కి వెళ్ళి ఎంజాయ్ చేద్దామంటే నువ్వేంటే వెనక్కిలాగుతావు. పద పద! అలాగే అంకుల్‌కి హాపీ బర్త్‌డే కూడా చెప్పొద్దాం." నాదే తప్పయినట్లు అహల్య..

"డాడీ ఊర్లో లేరు. నేను ఫోన్ చేసి మీరు విష్ చేసినట్లు చెప్తాలే" శివానీ బైటకి నడుస్తూ అంది.

అహల్య ఇంట్లోకి వెళ్ళి వాళ్ళమ్మకి చెప్పి వచ్చింది. నేను దారిలో మా ఇంటి దగ్గర ఆగి, వరండాలో ఉన్న నాన్నగారికి చెప్పి వాళ్ళని కలిశాను.

శివానీని మళ్ళీ మామూలుగా సరదాగా ఉండేలా చెయ్యడాణికి చాలా సేపే పట్టింది మాకు.

హాల్లో మా వెనకాల ఒక 'గాంగు' చేరారు. చిరంజీవి డైలాగ్ చెప్పే ముందరే ఒకడు లేచి చెప్పేస్తున్నాడు. శివానీ చివ్వున లేచింది.

"మొత్తం కథంతా స్క్రీన్‌ప్లే లాగా చెప్పగలను నేను. చెప్పనా! నీ కంటె పెద్ద కంఠమే ఉంది" వెనక్కి తిరిగి ఒక డోస్ ఇచ్చింది. ఆ తర్వాత వాడు మాట్లాడితే ఒట్టు.

అయినా ఎంత మందిని ఆపగలం? డాన్సు సీన్లు వచ్చినప్పుడు స్టెప్పులు వేసేవాళ్ళూ, ఫైట్‌లు వచ్చినప్పుడు అరిచేవాళ్ళూ.... సినిమా రిలీజయి చాలారోజులైంది కదా! ఒక్కోళ్ళు పదోసారి చూస్తున్నట్లున్నారు. ఇంత శ్రద్ధలో సగం వాళ్ళు చేసే వృత్తిమీద, చదివే చదువు మీద ఉంటే ఎప్పుడో బాగు పడేది దేశం.

"ఇంత అవాస్తవమైన, అసంబద్ధమైన కథకి మానవీయకోణాన్ని, హాస్యాన్ని జోడించి జనరంజకంగా తీసినందుకు ఆ డైరెక్టర్ని మెచ్చుకోవాలే!" హాల్లోంచి బైటపడి ఇంటికి వెళుతూ అన్నాను. హాల్లో ఉండగా అంటే అందరూ నాకు తలంటుతారని భయపడి.

శివానీకి ఛరుమని కోపం వచ్చింది. ఇంకా ఆ సినిమా ప్రభావంలోనే ఉంది కనుక ప్రమాదం తప్పింది నాకు. లేపోతే పెద్దఫైట్ అయ్యేది.

"ఏమైంది ఆ కథకి? చిరంజీవి ఎంత బాగా నటించాడు? నాచురల్‌గా... అసలు ఆ కోమా పిల్లాడి దగ్గర అతను చేసిన యాక్టింగ్ ఎంత హృద్యంగా ఉంది?" రోషంగా అంది.

"ఏం నాచురల్ బాబూ! 'చిరంజీవి' అని ఆలోచించకు. ఒక రౌడీ మెడికల్ కాలేజీలో చేరడం, నాలుగేళ్ళు చదవడం.... అంతంత మాత్రం ఉన్న విద్యావ్యవస్థని అధఃపాతాళానికి తొక్కెయడంకాదూ!"

అహల్య అందుకుంది దానికి మెడికల్ కాలేజీ అంటే ఆలయంగా!

"తల్లీ! మిమ్మల్నిద్దర్నీ ఆ సినిమాకి తీసుకెళ్ళాను చూడు! అదీ నా తప్పు. లెంపలేసుకుంటున్నాను." శివానీ వాళ్ళింటి దగ్గర సైకిలాపుతూ అంది. ఎప్పుడు సినిమాకి వెళ్ళినా మాకిది అలవాటే..

3

తెనాలికి కొద్ది దూరంలో ఉన్న 'వామన గుంట పాలెం' మా అమ్మమ్మగారి ఊరు. తొమ్మిదో క్లాసుకి వచ్చేవరకూ ప్రతీ వేసవి సెలవల్లోను పాలెం వెళ్ళేవాళ్ళం. అమ్మమ్మ గారి వీధిలో వరసగా ఆరిళ్ళు మా చుట్టాలవే.

అమ్మమ్మ ఇల్లు పెద్ద ప్రహరీ గోడ లోపల ఉంటుంది. ప్రహరీ అంతా ఇటుకలతో మట్టితో కట్టారు. ఇటుకలు కనిపిస్తూ ఉంటాయి. మధ్య మధ్యలో ఇటుకలు లేకుండా ఖాళీగా ఉంటుంది. ఆ కన్నాల్లోంచి వీధిలోకి చూస్తూ అక్కడ ఏం జరుగుతుందో చెప్పుకోడం ఒక ఆట మా అందరికీ.

అంత పెద్ద గోడని దాటి పెరిగిపోయి, మందార చెట్టు కొమ్మలు వీధిలోకి వాలిపోయి ఉండేవి. ఆ కొమ్మల్లోంచి గుత్తులుగా ముద్దమందారాలు వంగి, ఇంట్లోకి వచ్చే పొయ్యే వాళ్ళని పలకరిస్తూండేవి.

ఇంటి ముందు పెద్ద జాగా. ఎంత పెద్దదంటే, పిల్లలందరం క్రికెట్ ఆడుతుండేవాళ్ళం, మొక్కలన్నీ దున్నేస్తూ. అమ్మమ్మ లోపల్నుంచీ అరుస్తుండేది. "మొక్కలన్నీ తొక్కి, తొక్కి నాశనం చేసేస్తున్నార్రా!" అని... చాలా మొక్కలు, చెట్లు ఒక తీరు లేకుండా ఉండేవి. మంచి సారవంతమైన నేల కావటంతో అన్నీ ఏపుగా పెరిగి ఉండేవి. ఒక మూల రెండు మామిడి చెట్లు. పిల్లలందరం ఒక్క పిందె కూడా లేకుండా ఊదేస్తుండేవాళ్ళం.

మామయ్య పిల్లలు పెద్ద బుజ్జి, చిన్న బుజ్జి, చంటిగాడు. పెద్ద బుజ్జి నాకంటే ఒక ఏడు పెద్ద. చిన్న బుజ్జి రెండేళ్ళు నాకంటే చిన్నది. చంటిగాడు చాలా చిన్నవాడు. మేము రన్నింగ్ రేసు పెట్టుకుని, ఒలింపిక్ లెవెల్లో పరుగెడుతుంటే, కాళ్ళల్లో అడ్డం పడుతుండేవాడు.

నేనూ, మా తమ్ముడు శేషూ వచ్చినప్పుడల్లా, బుజ్జిలిద్దరూ కుళ్ళుతుండేవాళ్ళు. వచ్చిన రోజు మాత్రం బోలెడు కబుర్లు... మర్నాటి నుంచీ పేచీలు మొదలు. మేం ఏడాదికోసారి వస్తామని అమ్మమ్మ ప్రత్యేకంగా చూసేది. లోపల్నుంచీ తీసిన వెండి పళ్ళాలలో అన్నాలు పెట్టేది.

"నాకూ ఆ కంచం కావాలి" పెద్ద బుజ్జి కాళ్ళతో నేల తంతూ వెళ్ళిపోయింది. "నీ కంచం ఉంది కదా! ఇది మీరాది. అప్పుడప్పుడు వేసుకోడం వల్ల కొత్తగా ఉంది." అమ్మమ్మ నా తరపున వకాల్తా.

"నాది అంతా సొట్టలు పడిపోయింది. ఇది మీరాకియ్యి నేను కొత్త దాంట్లో తింటా" పెద్ద బుజ్జి కంచం విసిరేసింది.

"కంచం తింటావా? అన్నం తింటావా కోపం వచ్చినప్పుడల్లా నేలకేసి కొడితే సొట్టలు పడదూ!"

"పోనీలే అమ్మమ్మా! నేను అన్నం తింటా. దాన్ని కంచం తిననీ", అంటూ నేనే సర్దుకోవాల్సి వచ్చేది. లేకపోతే ఆ పోట్లాట అలా సాగుతూనే ఉంటుంది.

ఇంక అన్నాలు తిన్నాక, కంచాలు మేమే తోమాలి. అన్ని కంచాలూ పెరట్లో వేసేసి, నీళ్ళు తోడుతుంటే... ఇప్పుడే వస్తానని ఎక్కడికో చెక్కేసేది పెద్ద బుజ్జి. చచ్చినట్టు అన్నీ తోమి వంటింట్లో పెట్టేదాన్ని. అప్పుడు చిరాగ్గా అనిపించేది కానీ, ఇప్పుడాలోచిస్తే.... అదీ ఒక తమాషాలాగా... ప్రతీక్షణం పెద్ద బుజ్జి విసిరే ఛాలెంజ్‌ని ఎదుర్కోడం ఎలాగా అని వ్యూహాలు రచించుకోడం... బాగుండేది.

స్కూలు ఉన్నన్నాళ్ళూ ఎప్పుడెప్పుడు అమ్మమ్మ వాళ్ళ ఊరు వెళదామా అని ఉండేది. ప్రక్కింటి శాంత పిన్ని కొడుకు గౌతమ్ మా గాంగ్‌కి లీడర్. వాడు నాకంటే మూడేళ్ళు పెద్ద. కానీ క్లాసు మాత్రం నాకంటే నాలుగెక్కువ. పాలెం దగ్గర్లో ఉన్న మోపర్రులో చదువుతుండేవాడు. స్కూల్లో అన్ని సెక్షన్లకీ ఫస్టొచ్చేవాడు. శాంత పిన్ని, అమ్మకి బాబాయి కూతురు. ఆవిడ ఒక్కతే సంతానం అవడంతో

ఆవిడ, గౌతమ్, గౌతమ్ చెల్లెళ్ళు రాధ, సావిత్రి... అందరూ అక్కడే ఉండేవారు. రాధ నేను ఒకే క్లాస్. సావిత్రి మాకంటే మూడు ఏళ్ళు. రెండూ క్లాసులు తక్కువ. గౌతమ్ వాళ్ళ నాన్న 'హరి' బాబాయ్ కూడా అక్కడే ఉండేవారు.

సెలవలకి ఆరిళ్ళలోను సందడిగా ఉండేది. అందరం కలిసి పదిపదిహేను మంది పిల్లలు వరకు ఉండేవాళ్ళం.

మిట్ట మధ్యాహ్నం పెద్దవాళ్ళందరూ కునుకు తీస్తుంటే, మేమందరం పెరళ్ళలో చేరేవాళ్ళం. ఒక ఇంట్లో చెట్టు మీద నుంచి, ఇంకో ఇంట్లో చెట్టుకి పాకుతూ, అప్పుడే అన్నాలు తిని వచ్చినా కూడా.... అటుకులు, వేయించిన కందిపప్పు,మరమరాలు, కారప్పూసలాంటివి పంచుకుంటూ, మామిడికాయలు ముక్కలు చేసి అందులో ఉప్పు కారం నంజుకుని తింటూ... రోజుకో కొత్తరకం ఆట కనిపెడుతూ... ఎవరికి వాళ్ళు వాళ్ళే మహారాజుల్లాగా, వాళ్ళదే ప్రపంచం లాగా అనుకుంటుండేవాళ్ళం.

మధ్య మధ్య అమ్మమ్మ వచ్చి, "ఎండ మండిపోతుంటే ఏమాటల్రా! ఇంట్లో కొచ్చి పడుకోండి." అని కసిరేది.

వెళ్ళి హాల్లో పడుకుని కళ్ళుమూసుకున్నట్లు నటించే వాళ్ళం. లోపల ఊపిరాడనట్టనిపించేది. ఎవరో ఒకరు పిల్లిలా జారుకునేవాళ్ళు. ఇంక వెనకాలే అందరం తయారు.

ఆ ఆటల్లో ఎన్నో రాజకీయాలుండేవి. పెద్ద బుజ్జి సగం మందిని తీసుకెళ్ళి వేరే పార్టీ పెట్టేది. గౌతమ్ పార్టీలో మేం ఊళ్ళనుంచి వచ్చిన వాళ్ళం ఉండేవాళ్ళం. వాళ్ళది తిండిపోతు పార్టీ అని పేరు పెట్టాం ఎప్పుడూ ఇంట్లోంచి ఎత్తుకొచ్చినవి తింటూ ఉండేవాళ్ళు.

ఒకసారి ఆరోక్లాసు సెలవల్లో వెళ్ళినపుడు.... చిన్న తాతగారింట్లో సగ్గుబియం వడియాలు ఎండబెట్టారు. గౌతమ్ చెపుతూనే ఉన్నాడు, "ఇవాళ మా ఇంటికేసి వెళ్ళొద్దు. తెల్లవారు ఝామున నాలిగింటికి లేచి అమ్మ వాళ్ళు వడియాలు ఎండబెట్టారు" అని.

"ఏం? మా ఇంట్లో రోజూ ఆడుకోవటంలేదా? మేం మీ ఇంటికి వెళ్ళి తీరతాం" పెద్ద బుజ్జి చేతులు తిప్పుతూ అంది.

"పోవే శూర్పణఖా! వేషాలేశావంటే ముక్కు కోసేస్తా!" గౌతమ్ ఎప్పుడూ నెమ్మదిగా ఉండేవాడు. ఆ వేళెందుకో వీరావేశం మీదున్నాడు.

"ఏంట్రా? కొయ్యి చూద్దాం." మీది కొచ్చింది శూర్పణఖ.

అది చూసి రాధకి పౌరుషం పొడుచుకు వచ్చింది. పెద్ద బుజ్జి జుట్టు రెండు చేతుల్తో పట్టుకుని లాగుతూ వెనక్కితోసింది. అదేం తక్కువ తిందా! రాధ గౌనుకున్న కాలరు పట్టుకుంది. ఇద్దరూ కలిసి క్రింద పడ్డారు. మట్టిలో పొర్లుతూ ఒకళ్ళ నొకళ్ళు కొట్టుకుంటూ... చేతుల్తో రక్కుకుంటున్నారు.

గాంగు నిట్టనిలువుగా చీలిపోయింది. కొంతమంది రాధని, కొంతమంది పెద్ద బుజ్జిని సమర్ధిస్తూ అరుస్తున్నారు. నాకు ఇలాంటివేమీ అలవాటు లేదు కదా అరుగు మీదకెక్కి చూస్తున్నాను.

అమ్మమ్మ చీపురు కట్ట పట్టుకుని వచ్చింది.

"లేస్తున్నారా? తిరగేయనా? ఏబ్రాసి మొహాల్లారా! చక్కగా నీళ్ళుపోసుకుని తయారయి ఈ దొర్లడాలేంటి? చూడండి ఇద్దరూ ఎలా ఉన్నారో!? ఇద్దర్నీ చెరో రెక్కా పుచ్చుకుని బావి దగ్గరకి తీసుకెళ్ళింది.

"రేయ్! గౌతమ్! ఇలారా!" గౌతమ్ బుద్ధిగా వెళ్ళాడు. పదో క్లాసు పరీక్షలు రాశాడుగా పెద్దరికంగా ఉంటాడు.

"నీళ్ళు తోడి గోలెంలో పొయ్యి." అంటూ గోలెంలో నీళ్ళన్నీ పోసి ఇద్దరికీ తలరుద్దింది. నన్నేమో పెద్ద బుజ్జి బట్టల్నీ, సావిత్రిని రాధ బట్టల్నీ తెమ్మని, ఇద్దరికీ శుభ్రంగా తుడిచి బట్టలు వేసింది.

"మీ అమ్మలు చూశారంటే ఒళ్ళు చీరేస్తారు. వెళ్ళి బుద్దిగా ఆడుకోండి. ఏదీ! ఇద్దరూ నవ్వండీ చక్కగా!" ఇద్దర్నీ ఎదురెదురుగా నుంచోపెట్టి నవ్వించింది. మొహాల నిండా రక్కుగాట్లతో, కళ్ళనిండా నీళ్ళతో వాళ్ళిద్దరూ తెచ్చిపెట్టుకుని నవ్వుతూంటే... తమాషాగా ఉంది.

అమ్మమ్మ అలాగ వెయ్యి కళ్ళతో మమ్మల్ని కాపలా కాస్తుండేది. ఆ మధ్యాహ్నం అందరూ పడుకున్నాక చిన్న తాతగారింటికి గోడ దూకి వెళ్ళింది పెద్దబుజ్జి. రెండు బాదం ఆకులో పట్టినన్ని వడియాలు పట్టుకొచ్చింది.

"శాంతత్త చాలా పెట్టింది. పెద్ద పెద్ద వడియాలు. నేను కొన్నే వడియాలు... అదీ సగం సగం తెచ్చాను. మిగిలిన పిండి నిండుగా సర్దేశాగా! రండి" అందర్నీ పిలిచింది.

అందరం ప్రొద్దున్న జరిగిన గొడవంతా మర్చిపోయి దాని చుట్టూ చేరాం. ఒక్కొక్కళ్ళకీ రెండేసి వడియాలు ఆరిందాలాగా సర్ది పెట్టింది.

ఒక పొరపైన ఎండి గట్టిగా పంటి కింద సాగుతూ... లోపల మెత్తగా గుంజు - చేతి కంతా ఆ గుంజు అంటుకుని బంకలా పట్టుకుంటే... ఆ వేళ్ళు నాకుతూ. మధ్యలో నూపప్పు గింజల్ని గట్టిగా నవుల్తూ.. కారం ముక్కులోకి వస్తుంటే ఎగపీలుస్తూ అందరం ఒక గంట సేపు ఆ వడియాలు తిన్నాం. అందరికీ నాలిక, నోరు మంటకి పీకేస్తుంటే బావి దగ్గరకి పరుగెత్తాం నీళ్ళు తాగడానికి.

బావిలో నీళ్ళు చల్లగా.. తియ్యగా ఎంత బాగున్నాయో!

గౌతమ్ అన్నయ్య పదోక్లాసు జిల్లాకి ఫస్టుగా పాసయాడు. తెనాలి దగ్గర రెసిడెన్షియల్ స్కూల్లో ఫ్రీగా ఇంటర్లో సీటిచ్చారు. అక్కడకి వెళ్ళిపోయ్, ఆ తర్వాత "పిలానీ - బిట్స్"లో ఇంజినీరింగ్ చదవడానికి వెళ్ళాడు.

ఆరోక్లాసు సెలవల తర్వాత గౌతమ్‌ని చూడలేదు నేను. గౌతమ్‌లేని లోటు తరువాతి వేసవి సెలవల్లో బాగా తెలిసింది. మేం అందరం... ముఖ్యంగా నేను గౌతమ్‌ని ఒక హీరోలా చూసేదాన్ని.

మాకు ఆటలే కాకుండా చాలా విషయాలు నేర్పించేవాడు. రోజూ భర్తృహరి సుభాషితాల్లోది ఒక పద్యం, భగవద్గీతలోది ఒక శ్లోకం అందరి చేతా బట్టీ కొట్టించి అప్పచెప్పించుకునేవాడు. నాకు తెలుగు భాష మీద అంత మక్కువ కలగడానికి సగం కారణం గౌతమ్ అన్నయ్యే.

పిలానీ నుంచి అప్పుడప్పుడు ఉత్తరాలు రాస్తుండేవాడు. "మీ ఊళ్ళో కంప్యూటర్ కేఫ్ ఉంటే బాగుండేదే! చక్కగా ఛాట్ చేసుకోవచ్చు." ఒకసారి రాశాడు, యం.టెక్‌లో చేరాక.

గంటకి పదిరూపాయలిస్తే వెబ్‌కేఫ్‌లు వాడొచ్చు. కానీ పదిరూపాయలు ఖర్చుపెట్టాలంటే ఆలోచించాలి కదా! అదే రాశాను గౌతమ్‌కి.

"ఉండు! నేను జాబ్‌లో చేరాక నీకు కంప్యూటర్ కొనిస్తాను" అని రాశాడు తిరిగి. ఆప్యాయతతో అంటాడు కానీ, జరిగే పనేనా!

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల గత భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

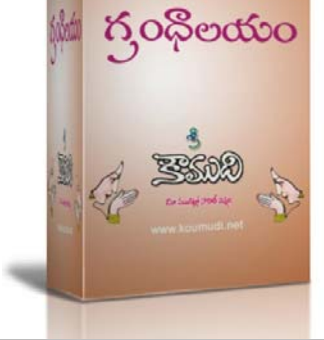

Click here to go to KOUMUDI Library